

4 | UNA FUSTERIA ASSEMBLEÀRIA

Al País Valencià hi ha una comarca anomenada la Marina. A la Marina hi ha un poble anomenat Gata. A Gata, la que no mossega arrapa, hi ha una carretera que et porta a Jesús Pobre on hi ha un restaurant molt especial i agradable. Molt a prop d'allí hi ha una fusteria. I molt a prop de la fusteria... deixem-ho córrer que es farà de nit.

Per cert, aquella nit no era una nit habitual. Se celebrava una assemblea de les de veritat, on tothom pot parlar, criticar i votar amb amabilitat.

El Martell es va erigir com a president des del primer moment, però molt educadament els altres membres de la reunió el feren renunciar:

—No pots presidir, Martell —li va dir el portaveu de tots els altres—. Fas molt de soroll i et passes tot el dia colpejant.

El Martell, molt educadament, acceptà la seua culpabilitat però proposà:

—Si jo no presidisc, demane que també siga exclòs el Cargol (àlies *Tornillo*, perquè era un foraster que venia d'Ademuz). Sempre li dona moltes voltes a qualsevol tema i mai no acaba, i es passa de rosca com els mortals.

Aleshores prengué la paraula el Cargol per al·lusions manifestes i va afegir:

—D'acord. No hi ha cap problema perquè és cert i ho reconec. Però... propose una condició: si jo no puc, demane a l'assemblea que incloga en el mateix grup Paper de Vidre (un altre foraster, àlies *Lija*, perquè venia de Requena), ja que sempre és molt aspre en el seu tracte i sempre té friccions amb els altres.

Molt educadament també alçà la mà el Paper de Vidre que tenia ascendents nobiliaris per allò del «de» i digué:

—D'acord, ho accepto. Però m'ha d'acompanyar en aquesta travessia del desert el Metre. Sí, sí, el Metre, tal com ho he dit. Ell es passa tot el dia mesurant els altres, que si un ha dit això, que si l'altre ha fet allò...

El tema estava així de delicat només per a triar el president, quan entrà el fuster de forma inesperada. Aleshores tots adoptaren la postura de no haver trencat mai un plat i es quedaren immòbils i sense respirar. Pep es posà el davantal i inicià el seu treball. Utilitzà el martell, el cargol, el paper de vidre i el metre. Treballà la fusta fins a arreglar un moble fantàstic, i se n'anà.

Quan la fusteria tornà a quedar-se a soles, Serrutx, que era originari de la Serra d'en Galceran, va dir:

—Senyores, senyors, veïnes i veïns. Ha quedat demostrat que totes tenim els nostres defectes sense arribar a ser persones, però el fuster treballa amb les nostres qualitats; i són aquestes les que ens fan valuoses. Així que propose que no mirem els nostres defectes, sinó que ens centrem en la utilitat dels nostres punts més forts.

Aleshores, l'assemblea valorà la força del Martell, la utilitat del Cargol, la virtut de llimar asprors del Paper de Vidre i l'exactitud i precisió del Metre. Orgulloses i contentes, continuaren la reunió.

A tots ens molesta alguna cosa dels altres, però hem de comprendre que la força ens la dona la unió. Sempre tindrem algun defecte que cal acceptar i intentar millorar. I pobret d'aquell que es pense que és perfecte: fugim d'ell immediatament. Hem de convida tots junts i, per tant, no estaria mal d'accep-

tar-nos com som i treballar per a millorar-nos, començant per un mateix. Aprofitem les qualitats de cadascun, sumem les nostres potencialitats, compartim les nostres diferències amb un objectiu comú. I en cas de conflicte, cal fer un bon «barret» i un bon «vermudet».

Una fusteria assemblèria
Vinyes del Altiplano de Requena-Utiel que limiten amb el bosc de pins